

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2014 r. – Jannatian przeciwko Radzie**(Sprawa T-328/14)**

(2014/C 212/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mahmoud Jannatian (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokaci I. Smith Monnerville i S. Monnerville)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w zakresie, w jakim go dotyczą: i) decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39); ii) decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 281, s. 81); iii) rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1); iv) rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1); v) rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 350/2012 z dnia 23 kwietnia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 110, s. 17); vi) rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 709/2012 z dnia 2 sierpnia 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 208, s. 2); vii) rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 16); viii) rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 55); ix) rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 522/2013 z dnia 6 czerwca 2013 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 156, s. 3); x) rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1203/2013 z dnia 26 listopada 2013 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 316, s. 1); oraz xi) rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 397/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 1);
- zasądzenie od Rady odszkodowania za szkodę poniesioną wskutek błędnego umieszczenia skarżącego w wykazie w kwocie 40 000 EUR;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Rady

- Skarżący twierdzi, że zgodnie z art. 215 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej środki ograniczające mogą zostać przyjęte wyłącznie na podstawie wspólnej inicjatywy Komisji oraz wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa. Zaskarżone decyzje i rozporządzenia zostały przyjęte przez Radę działającą samodzielnie. Są one zatem wadliwe ze względu na brak kompetencji do ich przyjęcia.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia

- Skarżący podnosi, że uzasadnienie umieszczenia go w załączniku II jest zbyt nieściśle, by spełniać wymogi określone w orzecznictwie odnoszące się do obowiązku uzasadnienia. Aby spełnić obowiązek uzasadnienia, Rada powinna była wskazać konkretne i szczególne elementy świadczące o rzeczywistym udzielaniu przez skarżącego wsparcia rządowi Iranu lub irańskim działaniom wrażliwym z punktu widzenia rozprzestrzeniania materiałów jądrowych. Zaskarżone decyzje i rozporządzenia są zatem wadliwe ze względu na brak uzasadnienia.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącego

— Skarżący twierdzi, że, po pierwsze, wskutek braku uzasadnienia zaskarżone decyzje i rozporządzenia naruszają jego prawo do obrony. Po drugie, niezgodność z prawem zaskarżonych decyzji i rozporządzeń ma wpływ na niniejsze postępowanie, gdyż z jednej strony uniemożliwia skarżącemu obronę, a z drugiej strony utrudnia Sądowi możliwość przeprowadzenia kontroli zgodności z prawem zaskarżonych decyzji i rozporządzeń. Wynika stąd, że naruszone zostało prawo skarżącego do skutecznej kontroli sądowej. Po trzecie, wskutek pozbawienia skarżącego prawa do obrony oraz podważenia możliwości przeprowadzenia przez Sąd kontroli zgodności z prawem zaskarżonych decyzji i rozporządzeń dotyczących środków zamrażających fundusze – które ze swej natury są „szczególnie uciążliwe” – prawo własności skarżącego doznało nieuzasadnionego ograniczenia.

4. Zarzut czwarty dotyczący braku dowodów przeciwko skarżącemu

— Skarżący podnosi, że Rada nie przytoczyła dowodów i informacji, na których się opierała, przyjmując zaskarżone decyzje i rozporządzenia.

5. Zarzut piąty dotyczący błędnych ustaleń faktycznych

— Skarżący podnosi, że wbrew temu, co stwierdzono w zaskarżonych decyzjach i rozporządzeniach, w chwili umieszczenia go w wykazach osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi skarżący nie był już zastępcą szefa Irańskiej Agencji Energii Atomowej. Z tego względu Rada popełniła błąd w ustaleniach faktycznych, umieszczając skarżącego w wykazach wyłącznie z tego powodu, że w chwili przyjęcia poszczególnych zaskarżonych decyzji i rozporządzeń był on zastępcą szefa Irańskiej Agencji Energii Atomowej.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa

— Skarżący twierdzi, że art. 20 lit. b) nie znajduje samoistnego zastosowania do osób fizycznych zajmujących stanowiska kierownicze w podmiocie umieszczonym w załączniku VIII. Ponadto art. 20 lit. b) przewiduje, że w wykazie umieszczane są osoby fizyczne, „które są zaangażowane w irańskie działania wrażliwe z punktu widzenia rozprzestrzeniania materiałów jądrowych [...], bezpośrednio powiązane z takimi działaniami lub zapewniają wsparcie takich działań”. Umieszczając skarżącego w załączniku II bez przytoczenia dowodów na to, że w chwili umieszczenia go w załączniku II skarżący rzeczywiście i aktywnie wspierał irańskie działania jądrowe, Rada naruszyła prawo.

7. Zarzut siódmy dotyczący oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych oraz naruszenia zasady proporcjonalności

— Skarżący twierdzi, że w rozpatrywanym przypadku żaden cel interesu ogólnego nie uzasadnia tak rygorystycznych środków nakładanych na osoby fizyczne, które chociażby przez krótki okres zajmowały stanowiska kierownicze w ramach Irańskiej Agencji Energii Atomowej. Ponadto, nawet gdyby uznać, że środki te są uzasadnione celem interesu ogólnego, wciąż podlegają krytyce ze względu na niezachowanie proporcjonalności między zastosowanymi metodami a zamierzonym celem.

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2014 r. –UNIC przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-338/14)

(2014/C 212/53)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Unione Nazionale Industria Conciaria (UNIC) (Milan, Włochy) (przedstawiciele: A. Fratini, adwokat, M. Bottino, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Dopuszczenie skargi i następnie stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;